Ч. 13 Середа 19 (31) січня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Сойм краєвий.

В доповненю справозданя із 9. засіданя Сойму, подаємо тут ще сьлїдуючі важнїйші справи:

Комисия буджетова ставила внесенє, щоби суму 230 зр. 16 кр., заплачену громадою Чорнолїзцї громадї міста Станїслава титулом коштів удержаня сиріт по бл. п. Володимирі Рачиньскім, приняти на фонд краєвий. — Пос. Поточек поручив при сїй нагодї справу сполученя обшарів двірских з громадами. Маршалок звернув на то увагу, що єго внесенє есть самостійне. — Справоздавець др. Чижевич заявив, що єсть то перший випадок, в котрім розходить ся о принятє через громаду коштів лїченя осіб належачих до обшару двірского. Властитель того обшару купив маєтність і незадовго продав єї, а так єму в тій громадї повело ся, що збожеволїв і незадовго помер. Не годить ся длятого, що лучив ся один випадок порушати зараз при нїм справу сполученя обшарів двірских з громадами. Внесенє комисиї ухвалено. — Громадї Мокряни відписано суму 68 зр. 85 кр. з титулу половини коштів лїченя Леопольда Роґальского. — Петицию громади Шкла в справі удержаня Катерини Козак в домі невилїчимих у Львові залагоджено в той спосіб, що покрито кошти в сумі 81 зр. 50 кр. з фонду краєвого. — Петицию громади Фалькенберґ в добромильскім повіті в справі принятя на фонд краєвий суми 564 зр. 33 кр. за удержанє в Будапештї Анни і Кароля Маєрів залагоджено в той спосіб, що принято ту суму на фонд краєвий. Так само принято на фонд краєвий суму 724 зр. 96 кр. належачу ся від громади Кричка в повіті богородчаньскім громадї Будапешту за удержанє 4 сиріт по Юр. Дашкевичу.

По сім наступило справозданє комисиї господарства краєвого о петициї Товариства управи тютюну. Комисия вносила: 1) Суму 3000 зр. призначає ся до розпорядимости товариства яко річну запомогу на три роки: 1894, 1895 і 1896 під условієм, що проєкт ужитя тої суми буде предкладаний що року Видїлови краєвому до затвердженя. — 2) Поручає ся Видїлови краєвому постарати ся у правительства, щоби в дорозї конституцийній внєдало запомогу з фондів державних в сумі 2000 зр. річно для двох інструкторів управи тютюну на три роки 1994, 1895 і 1896 р. — Внесення сї ухвалено.

Петицию громади Басівки в справі іменованя учителя відступлено краєвій Радї шкільній до залагодженя. — Петицию громади Перерова в справі видїленя з громади Тростянка 240 морґів землї, власности селян з Перерова і прилученя до тої громади передано пос. Окуневского Видїлови краєвому до розслїдженя і справозданя на слїдуючій сесиї.

Під конець засїданя відчитано ще внесеня: пос. Жардецкого і товаришів в справі утвореня в краю промислу прядільного і приспособленя до него сил технїчних; пос. Фрухтмана в справі зміни закона о закладаню і удержуваню шкіл народних і точного означеня обовязків для міст і місточок до поношеня на ту цїль видатків; пос. Окуневского в справі заложеня в краю жеьскої ґімназиї.

Филїї „Просьвіти".

Товариство „Просьвіта" має дотепер десять филїй, а то: в Бродах, Золочеві, Камінцї Струмиловій, Коломиї, Перемишли, Рогатинї Самборі, Станїславові, Стрию і Терпополи, з котрих филїї в Камінцї Струмиловій і Стрию заложено в двох послїдних роках а незадовго мають бути заложені филїї „Просьвіти" в Калуши і Бережанах.

Филїя „Просьвіти" в Бродах під проводом дїяльного голови о. Григоря Яреми професора ґімназияльного в Бродах розвинула хосенну дїяльність в тім напрямі, що придбала для товариства в повіті брідскім значне число нових членів.

Филїя „Просьвіти" в Золочеві, головно заходами о. Єзерского професора ґімназияльного в Золочеві, удержувала дїяльність свою рівно-ж в тім напрямі.

Филїя „Просьвіти" в Камінцї Струмиловій заложена в роцї 1892 заходами місцевого пароха о. Михайла Цегельского і судї п. Льва Герасимовича — піднесла гадку, щоби в 50-ті роковини смерти пок. Маркияна Шашкевича перенести тлїнні останки того-ж будителя Галицкої Руси до власної могили і поставити на нїй памятник. Під проводом дїяльного голови о. Мих. Цегельского филїя „Просьвіти" в Камінцї Струмиловій розбудила рух просьвітний в своїм повітї. І так в часї одного року придбано значне число нових членів, заложено дві читальнї, заходами филїї заложено дві крамницї, одну в Камінцї Струмиловій, а другу в селї Тадани, як також уряджувано популярні відчити для членів филїї.

13)

Похатник.

(Повість з американьского житя — О. Руппіюса.)

(Дальше).

Частина четверта.

Знов зійшли ся.

Мусїло вже бути пізно, коли Гельмштедт на другий день пробудив ся. Сонце вже добувало ся кріз замкнені жалюзиї до комнати, а в печи мабуть хтось досьвіта затопив, коли вже в нїй майже зовсїм було вигоріло. Він схопив ся чим скорше і з жалем пригадав собі знову, що не має свого золотого годинника. Убрав ся чим скорше і пішов до їдальної комнати, де Сара спрятувала вже із стола по снїданку. Она усьміхаючись показала єму свої білі зуби і накрила стіл на ново.

— То вже певно мусить бути досить пізно? — спитав Гельмштедт — прикро менї, що я так заспав.

— Лише що минула девята година! — відповіла муринка. — Пан Еліот не казав вас будити.

Гельмштедт приступив до вікна і побачив на дворі вже два осїдлані конї, привязані до дерева, взяв ся отже чим скорше снїдати і не дивив ся навіть, як покручувала ся коло него Сара, пишаючись перед ним своїм гнутким станом. — Скажіть панї Оленї, що я вже готов! — сказав він, вхопивши на борзї чого небудь, а коли муринка вийшла із комнати, вийшов і він на двір. Ранок був студений. Мимо того, що сонце стояло високо, видко було всюди на мураві іней; червоне та брунатне листє звисало зівяле на галузках, видко, що мороз за одну ніч все був зварив — а небо було чисте, темно-голубе і заповідало прекрасний день. — Аж ось зашелестїла сукня а Гельмштедт обернув ся. Олена зійшла була як-раз з підсїня, така сьвіжа і усьміхнена, як молодий ранок, та кланялась на пращанє матери, що виглядала з фронтового вікна. Синя сукня до їзди приставала на нїй в горі добре до тїла, а маленький капелюшок з однїсеньким пером держав ся її чипурно на голові; лївою рукою в тоненькій рукавичцї придержувала сукню, щоби не волочила ся по землі, а на правій висів малий і тоненький прутик до підгонюваня коня. — Вже готові, пане Гельмштедт? — спитала она з таким самим веселим усьміхом, як сночи та вискочила легенько на мале підвисшенє коло підсїня, що було зроблене на то, щоби дамам лекше було сїдати з него на коня. Молодий мужчина підвів її коня, а она ледви сївши вдарила коня прутиком і пігнала. Гельмштедт постояв хвильку і дивив ся за нею та не міг надивувати ся, як то она безпечно держить ся на кони, а відтак і сам вискочив на коня та пігнав за нею. Незадовго опісля їхали вже спокійним кроком по дорозї побіч себе, Олена піднявши свобідно голову і розглядаючись доокола, а Гельмштедт все щось поправляючи коло коня. Він був би радо завів якусь розмову, але коли так дивив ся на гнучкий стан своєї товаришки, котрої постава й цїла поверховність виявляли єї становище в житю, то прийшло єму на гадку, що говорив єму Ицко, а відтак нагадав собі щей то, що сказав сночи сам Еліот: „Дік не може з тобою їхати, то хиба вже нехай їде — пан Гельмштедт!" — На дїлї був він лиш слугою, що їхав за панною а цїла рівниця була лиш в тім, що він був білий а не чорний.

Чи видите онтам той двір, що біліє ся? відозвала ся Олена; — там мешкає панї Мортон, тота, що ви єї вчера бачили; може підемо туди, щоби була бодай якась цїль нашої їзди?

— Скоро лиш прикажете, панно!

— Прикажете! — сказала она, обернувшись скоро до него. — Чи ви, пане, все такі маломовні? Менї здавало ся, що коли ви вчера з татом прийшли, то аж тепер настане у нас дома веселість та забава, а то ви тепер і слівцем не відзиваєте ся.

— Я не знав того, панно Еліот, чи вам буде до вподоби яка розмова! — відповів Гельмштедт, котрому вже кров била до голови,

Філїя „Просьвіти“ в Коломиї проявляла слабшу дїяльність в двох послїдних роках, а то з причини некористних відносин між нашою інтелїґенциєю в Коломиї. Справи філїї провадив виключно заступник голови о. Николай Лепкий професор ґімназияльний, що з признанєм підносить ся.

Філїя „Просьвіти“ в Перемишли під проводом дїяльного голови п. Григория Цеглиньского директора руских кляс рівнорядних ґімназий в Перемишли — серед даних обставин повіту свого розвиває ся правильно. Заходами сеї філїї заложено дві читальнї а три читальнї мають бути вже незадовго впроваджені в житє. При отвореню читалень „Просьвіти“ в Торках і Сосници брали дїяльну участь відпоручники філїї. При тих же читальнях „Просьвіти“ завязались відтак крамницї, котрі добре розвивають ся. Філїя „Просьвіти“ в Перемишли приняла на себе також посередництво в достарчуваню членам книжок народно-руских видавництв. З уваги, що в повітї Перемиском є мало членів „Просьвіти“, про то відніс ся виділ філїяльний до всїх видн҃ійших людий в повітї з зазивом, щоби вписували ся в члени товариства та приступали до закладаня читалень. Окрім того уряджувала філїя в Перемишли відчити, а в день перевезеня мощей бл. п. Маркияна Шашкевича до Львова — відбулись заходом єї вечерницї з відчитом про сего великого покійника.

Філїя „Просьвіти“ в Рогатинї старала ся придбати як найбільше число членів, що їй в значній мірі удало ся. До сего часу заложено чотири читальнї „Просвіти“, а в короткім часї буде заложених дальших пять. Виділ філїяльний старав ся розбудити в своїм повітї рух крамничний, а наслідом того заложено до сего часу двацять сельских крамниць в повітї рогатиньскім. Вкінци виділ філїї „Просьвіти“ в Рогатинї дав почин до заложеня „Народного Дому“ в Рогатинї — на котру то цїль зібрано вже значнїйшу суму.

Філїя „Просьвіти“ в Самборі під проводом голови о. Миколи Боберского пароха з Ваневич а заходами члена виділу о. Миколи Несторовича розвивала свою дїяльність головно в тім напрямі, щоби товариству „Просьвіта“ придбати як найбільше нових членів, удержувати з ними безпреривну звязь і заохочувати до закладаня читалень „Просьвіти“. Дві такі читальнї заложено в селах: в Кульчичах і Бережници; заходами п. Івана Михаса заложено читальню „Просьвіти“ в Морозовичах, а дальші читальнї мають бути впроваджені в житє в сїм роцї. Окрім того при нагоді більших зборів уряджувала філїя „Просьвіти“ в Самборі: відчити для членів товариства.

Філїя „Просьвіти“ в Станїславові під проводом заступника голови п. Софрона Недїльского, професора ґімназияльного, уряджувала зібраня членів філїї, на котрих держано популярні виклади для селян. З помежи тих зібрань належить піднести зібранє з 27 падолиста 1892 р., на котрім зібрало ся по-над 80 людий, а др. Конкольник читав „про холеру“, проф. Роман Заклиньский „про школи і просьвіту“, а п. адвокат др. Мелитон Бучиньский пояснював справи правничі. Виділ філїї в Станїславові устроїв був дня 25 марта 1893 р. для членів „вечерницї Шевченкові“, на котрих зібрало ся було над 60 селян, окрім місцевої інтелїґенциї і на котрих п. Ілля Кокорудз професор ґімназияльний держав популярний виклад „про Шевченка“. Іменем виділу філїї вислано яко делеґатів: о. Абрисовского і п. Льва Гузара до читальнї „Просьвіти“ в Голосковї, посла Осипа Гурика і проф. Романа Заклиньского до читальнї „Просьвіти“ в Ляхівцях, а проф. Романа Заклиньского до читальнї в Насїчній і читальнї „Просьвіти“ в Перевізци. Тими способами старав ся виділ філїї в Станїславові о розширюванє видавництв „Просьвіти“ і о придбанє нових членів для товариства. Вкінци удержує та філїя для ужитку членів бібліотеку, заложену і збогачену заходами бл. п. Евґенія Желехівского, котра обіймає до 600 творів різного змісту.

Філїя „Просьвіти“ в Стрию — хоть наймолодша посестра між другими філїями — розвинула в короткім часї широку дїяльність в Стрийскім Підгірю, а то головно заходами дїяльного заступника голови дра Евгена Олесницкого адвоката в Стрию. Уряджені перші загальні збори філїї „Просьвіти“ в Стрию дня 29 серпня 1892 р., при участи більше як пяти сот людий, були сьвітлою манїфестациєю народно-рускою. На зборах сих промовив до народу голова товариства др. Омелян Огоновский, а відтак виголосили виклади: професор Анатоль Вахнянин „як було на Руси перед 1000 роками“, п. Андроник Могильницкий „про обезпеченя“, а др. Ев. Олесницкий держав обширний реферат „про справи господарскі“. Хотячи приєднати товариству як найбільше число членів, а притім сповнити гідно своє заданє супроти народу, Стрийска філїя „Просьвіти“ уряджувала наукові виклади про всякі справи, що обходять наш нарід, на котрих численно являли ся члени з своїми знакомими яко гістьми і ті відтак вписували ся в члени „Просьвіти“. Тим чином придбано товариству значне число нових членів.

В другім роцї свого істнованя стрийска філїя „Просьвіти“ звернула свою увагу на закладанє читалень „Просвіти“, заложивши три читальнї „Просьвіти“ і поробивши приготовленя до заложеня більшого числа читалень „Просьвіти в біжучім роцї.

Оклик „Просьвіта“ розійшов ся по цїлім Стрийскім Підгірю і розбудив прояви житя народного там, де перше панувала дрімота.

Філїя „Просьвіти“ в Тернополи під проводом голови дра Івана Лошнева адвоката в Тернополи, яко одна з найдавнїйших філїй товариства, удержувала звязь з членами товариства, замешкалими в повітї Тернопольскім, котрих число з кождим роком підносить ся.

Виділ філїї „Просьвіти“ в Тернополи звертав особлившу увагу на Читальнї в своїм повітї і завязав „комітет читальняний“ в цїли висиланя відпоручників з відчитами і викладами на зібраня читалень. Заходами того комітету заложено попередними роками около трийцять читалень в повітї тернопільскім а теперішний виділ філїї розвинув минувшого року свою дїяльність в тім напрямі, щоби тотї читальнї перемінити на читальнї „Просьвіти“.

Взагалї слїдячи за розвоєм філїй „Просьвіти“, передовсїм годї промовчати тої обставини, що не всї філїї розвивають свою дїяльність в напрямі, вказанім статутом товариства і тому є обовязком членів на провинциї старати ся о розширенє дїяльности філїй — там, де то ще не наступило в спосіб для цїли відповідний, а дальше не дасть ся заперечити, що число доси істнуючих філїй є за мале і тому належало би за-для піддержуваня читалень „Просьвіти“ приступати як найскорше до закладаня філїй „Просьвіти“ по всїх містах повітових рускої части краю.

Перегляд полїтичний.

Зачувати, що бувший мінїстер др. Штайбах задумує кандидувати на посла до Ради державної на місце бл. п. пос. Жака; вість та потребує однакож потвердженя.

Праскі часописи доносять, що в Чехах має повстати нова партия полїтична, котра ставить собі за головну цїль розвій стану економічного в Чехах.

В процесї „Омлядіни“ допустив ся обжалований Чіжек при визначуваню маючих покликати ся сьвідків скорби трибуналу, за що трибунал засудив его зараз в дорозї дисциплї-

---

і він не знав, чи то із радости, чи з гнїву на себе самого.

— Менї видить ся, що ви принесли з Ню-Иорку в наші сторони за пралїсом повен міх паньскости! — сказала она і розсьміяла ся. — А що-ж будуть двоє людий робити, як не говорити, коли їдуть самі одні дорогою? Їдьмо скорше та загріймо ся, може опісля буде лекше балакати ся! — і глянувши на него жартобливо спід ока пустилась конем наперед. Єї товариш поїхав за нею. — А чи ви добре держитесь на кони? — спитала она збиточливо, коли він єї дігнав та пустила коня ще скорше; дорога пречудесна, як колиб лиш умисно на перегони!

— Ану спробуйте, чи я умію їздити! — відповів Гельмштедт, і обоє пігнали тепер як вітер, а він все держав свого коня в однім бігу з єї конем, та від часу до часу заглянув в єї личко, на котрім аж сьвітила ся жива веселість. Як раз гнали край лїса на отверте поле, коли молоде дївча здержало нараз свого коня, так, що Гельмштедт пігнав попри ню ще кусник дальше. Коли оглянув ся, побачив, як она змушувала запіненого коня, щоби стояв і споглядала остро на щось перед ними на улици. — Онтам їде чоловік, такий ненавистний, що не знаю, чи є де такий другий — сказала она і підгорнула собі волосє зі споченого лиця — коли-б не то, що він мусїв вже нас добачити, то я би зараз завернула! Будьте ласкаві, пане Гельмштедт, держіть ся близько з боку коло мене, щоби він, коли можна, не зачіпив мене.

Недалеко від того місця їхав проти них якийсь чоловік, а Гельмштедтови здавало ся, що він то лице вже десь бачив, лиш не міг собі наборзї пригадати, де; аж нараз прийшов єму на гадку той вечер перед тим, коли его обікрали в Ню-Иорку — то був Бакер, тодїшний товариш Зайферта. Роздумувати дальше вже не мав часу, бо Олена, коли Бакер вже доїзджав, пустила коня попід саму огорожу коло поля при дорозї, очевидно, щоби з сего боку не було місця, та моргнула на свого товариша, щоби він їхав коло неї. — От тепер пора до балаканя, пане, — сказала она і нахилилась до него так, як коли-б они вже від многих лїт були знакомі з собою — я вам буду розповідати зараз всїляку всячину, хоч в нїй і не буде богато розумного, але головна річ, щоби ми удавали, що не видимо того чоловіка, а ви відповідайте менї, аби то виглядало зовсїм природно.

— Чи той пан жиє де тут в сусїдстві? — спитав Гельмштедт, котрий вже тепер не потребував надумувати ся та вишукувати, о чім би то говорити, — я недавно тому видїв его в Ню-Иорку.

— Я дїйстно не знаю більше нїчого, як лиш то, що то найненавистнїйший чоловік з цїлого сьвіта — перебила єму дївчина — і не знаю, що моя мама в нїм доглянула, коли каже, що він дуже милий, та мучить мене его товариством.

— Добрий день, панно Еліот! — роздав ся голос Бакера, що спинив свого коня перед нею, так, що й єї кінь мусїв пристанути — я хотїв зробити собі як раз ту приятність та відвідати вас в Оклї.

— Ну, то їдьте туди, мама дома — відповіла дївчина навіть не подивившись на него — а тепер уступіть ся нам з дороги!

Гельмштедт побачив по лици Бакера, як він злегка усьміхнув ся глумливо. — Коли бо я хотїв як раз бачити ся з вами, панно Еліот, а ви будете чей на стілько чемні, що вислухаєте кілька слів від мене.

Лице Олени стало поволи румянїти ся, але заким она відповіла, відозвав ся Гельмштедт.

— Будьте ласкаві й уступіть ся з дороги сїй панї, що їде під моєю опікою. Або хиба хочете тут ужити якого насильства? — сказав він рішучо, але спокійно і пустив коня о крок наперед.

Бакер кинув на него оком, як коли-б аж тепер его добачив. — Сьмішно! — сказав він здвигнувши плечима. — Насильства! Я розмавляю з панною Еліот за призволенєм єї родичів і тому она чей позволить менї на кілька хвиль поїхати побіч себе!

— Нї, пане, она нїчого не позволить! — відозвала ся тепер Олена і очи у неї аж засьвітили ся, коли подивила ся на него, а голос дрожав від внутрішного зворушеня. — Коли ви розмавляєте зі мною за призволенєм моїх родичів, то розмавляйте-ж і в їх присутности — а тепер уступіть ся!

— Ви, бо панно такі ще молоді, а такі вже розумні; я то в посьлїдних часах часто добачав — сказав Бакер півголосом нахиляючись коневи на шию — але тепер молода кров у вас таки бурить ся. Ви не знаєте, яка то важна річ, про котру я вам хотїв розповісти, але в при-

нарній на 8 днів арешту а прокуратор заповів розширене обжалованя против Чіжека після §. 487 зак. кар. Так само зажадав прокуратор поставленя перед суд трох сьвідків за то, що они зізнавали тепер суперечно з своїми давнійшими зізнанями.

Минувшої суботи викликали були социялістичні посли Кльові-Гіґе і Тівріє великий скандал в палаті послів. Оба они крикнули: „Най жиє комуна!" внаслідок чого між послами настало велике обурене і підняли ся крики. Коли опісля трохи притихло, зажадав голосу пос. Тівріє, котрий ніколи доси ще не говорив. Всї здивували ся, що то буде. Тівріє вийшов на трибуну і звідтам крикнув ще раз: „Най жиє комуна!" — Президент Дипій виключив его тогди за кару з Палати на пятнацять засідань. Коли Тівріє не хотів вийти, велів президент вивести его з салї і в тій хвили вийшли всї посли, бо єсть давний звичай, що коли якого посла силою виводять з салї, то другі виходять, щоби на то не дивити ся. Наконець виведено Тіврієра, котрий безустанно викрикував: Най жиє комуна! Проч з злодіями!

Ситуация в Сербії доси не змінена, непокоїв доси нема ніяких, але здаєсь, що радикали не будуть тихо сидіти. Оногди відбули ся в Білграді збори робітників, на котрих ухвалено резолюцию, висказуючу симпатию для радикальної партії. Робітники ходили улицями і викрикували: „Нехай жиє король! Най жиє конституция! Най жиє нарід! — Кажуть, що Пашича, котрий будучи послом в Петербурзї вертав тепер на завізване своєї партії до Сербії, задержано на границї, бо сподївано ся, що він везе з собою підбурюючі письма против династиї Обреновичів.

Новинки.

Львів дня 30 січня.

— **Іменованя.** Др. Іван Антоневич, надзвичайний професор львівского університету, іменований консерватором і членом центральної комісиї консерваторів.

— **Конкурси.** Громада міста Тисьменицї розписує конкурс на посаду міского лїкаря і оглядача звірят з річною платнею 350 зр. Подання треба вносити до 20 лютого. — Маґістрат міста Стрия розписує конкурс на посаду примарія при тамошнім шпитали з річною платнею 600 зр. Подання треба вносити до 20 лютого. — Дирекция почт розписує конкурс на кілька посад кондукторів почтових, листоносів, надзирателїв шляхів телеґрафічних і возьних почтових з платнею 400 зр., додатком активальним і додатком 50 зр. (для кондукторів) на мундур. Подання треба вносити до 15 лютого. — Окружна Рада шкільна в Гусятинї розписує конкурс на посади учительскі: в Боєрах, Коцюбинчиках, Мишківцях, Орішківцях, Сокирницях, Трибухівцях іВоли чорнокоецкій, дальше на посади старших учителїв і учительок: в Гусятинї і Копичинцях, та на посади учителїв молодших в Гусятинї, Копичинцях і Городници.

— **Володимир Степанович Александрів**, доктор медицини, помер — як ми вже доносили, дня 10 січня 1894 р. у Харкові, проживши 69 лїт. Покійник був одним з найщирійших робітників на ниві лїтературній. Письменьску роботу почав в петербургскій *Основі*, коло котрої в 1861 і 1862 р. горнула ся невелика купка українських письменників. На Українї добре знані драматичні твори Александрова: „За Неманъ иду" і „Не ходи, Грицю". Загально знані его переклади зі сьв. письма і давидових псалмів. Вже у 60-ім роцї житя навчив ся Александрів еврейскої мови, щоби могти перекладати з первотвору. Також перекладав він поезиї росийских, нїмецких і инших поетів. Для дїтей писав гарно байки, як н. пр. Чижикове весїлє. В р. 1892 написав траґедию „Правдиве кохане", але ся річ ще не друкована. По покійнику мало остати ся богато творів в рукописях. Похоронено его 12 с. м. На домовинї були між иншими два вінки з такими написями: „Українському письменникови від Харківских Українцїв" і „Щирому робітникови на рідній ниві від співробітників". На могилї звістний письменник Василь Чайченко мав промову по українськи. Число старших українських письменників що раз меншає. „Зоря в ч. 2. подає гарний портрет покійника і звістки з житя его.

— **Памятник для автора Енеїди.** З Полтави доносять, що тамошна земска губерньска управа має поставити земским зборам дня 20 ст. ст. січня внесене, щоби на могилї Ів. Котляревского поставлено памятник.

— **Офіцири резерви.** Послїдними часами число офіцирів резервових зросло так, що вже більше їх поки-що не треба, тому від тепер будуть однорічні добровольцї перше кадетами, — розуміє ся, коли зложать іспит, — а аж у потребі будуть іменовані резервовими підпоручниками. Доносять о тім віденьскі часописи.

— **Цимбаліста.** З Будапешту доносять, що там 27 с. м. похоронено величаво найстаршого цимбалїсту, цигана Пінтера. На домовинї було богато вінців. По дорозї на кладовищи грали капелї циганьскі. Похоронам приглядало ся кількадесять тисяч народу. Пінтер грав перед всїми майже монархами і був першим грачем на цимбалах.

— **Фалшівники банкнотів.** Тому з тиждень перед одну лондоньску контору виміни заїхала пишна карита, а з неї вийшла ще пишнїйша пані, вступила до контори і дала зміняти десять банкнотів по сто рублїв. Властитель контори змінив дуже радо сотки, але як їх потім хотів сам виміняти в анґлїйскім банку, соток ему не приняли, бо они були фалшиві. Банкноти були дуже добре зроблені, але на них був вибитий фалшивий рік. Стали шукати тої ладної пані і — найшли єї в однім клюбі. Она звала ся „княжна Варешков", мала бути з Росиї, а опікував ся нею оден панок Вілїям Вільберт. Отже і той Вільберт був тодї в клюбі. Тайні аґенти замітили, як він платив фалшивими грішми. Зараз зловили проворного Анґлїйця і гарну Варешку, посадили в безпечне місце, а в їх мешканю зробили ревізию. Там найдено цїлу фабрику фалшивих банкнотів для всїх держав. Вільберт мав спільників, що ті гроші видавали і розсилали свої банкноти по цїлім сьвітї. На тім робив знаменитий інтерес і жив собі з Варешкою по княжому. Вже собі та дібрана пара купила величаву віллю в Шкотії і хотїла завести родинне тихе жите, аж ту — нещасте їх стрітило і они опинили ся у віллї під ключем. Фалшиві банкноти Вільберта могли й до Австриї зайти.

---

† Посмертні вісти.

Володимир Щавиньский, докторанд медицини, помер у Відни в 42 р. житя. — Іван Ґудзьо, учитель народний в Нагачеві яворівского повіта, помер в 42 р. житя. — Конст. Бірецкий, сьвященик в Жиравици коло Перемишля, помер у 66 р. житя а 38 священьства. — У Львові упокоїв ся в 30 р. житя Теодор Борисевичь, член „Зорі".

ТЕЛЄҐРАМИ.

Віденъ 30 січня. Найвисша рада санїтарна заявила в справі допущеня студенток до студий медичних на університетах і до практики лїкарскої, що на тепер нема потреби до полагодженя сеї справи в засадї. В конкретних случаях треба поки-що аж до реорґанїзациї наук на виділах лїкарских, котра тепер єсть в ходї, жадати від женьских кандидатів таких самих услових і іспитів, як від мужеских.

Будапешт 31 січня. Виступивші з лїберальної партиї посли уконституовали ся в новий клюб і вибрали своїм предсїдателем Тому Печіого.

Петербург 31 січня. Стан здоровля царя поліпшує ся постепенно; теплота тїла зменшила ся, живчик бє правильно, віддих свобідний а кашель лекший.

Софія 30 січня. Княгиня, жена кн. Фердинанда повила нинї рано щасливо сина.

Лондон 30 січня. З Каїра доносять до Daily Telegraph, що ситуація там єсть поважна. Зміст дневного приказу кедива уважають тут за новий доказ непримиримої неприхильности для Анґлії і думають, що не позістане нїчого, як лиш анектувати Єгипет і скинути кедива з престола, скоро він не схоче послухати рад анґлїйского правительства.

Білград 30 січня. Бувші міністри кабінету Авакумовича, против котрих вів ся процес, явили ся у короля і подякували єму за амнестию, при чім в їх імени промовляв Рибарач. Ґен. Ґруїч зложив уряд канцлера ордерів; на его місце іменований ґен. Лешанин.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

сутности чужого чоловіка не можу того сказати, а може навіть і годі менї говорити в інтересї вашої власної родини — дома ви мене виминаєте.

— Як раз длятого, що я до так важних річий ще за молода! — сказала она і з гніву вдарила коня, що він аж дуба станув, потрутив Гельмштедтового коня на бік і скочив на середину дороги. Бакер хотів під'їхати з боку до неї, але Гельмштедт всунув ся між них своїм конем. — Стійте, пане, ви чули, що вам сказала та панна! Анї кроку дальше, бо обійду ся з вами не як з чоловіком честним! — відозвав ся він, а Бакер лиш зморщив брови і змірив его грізним поглядом. — Я ще буду мати ту приятність побачитись з вами і деинде, а тепер прошу вас о ваше імя!

— Дуже менї жаль, що ви забули, як я називаю ся; ваш приятель, Зайферт, вже вам раз то сказав. Я називаю ся Гельмштедт і мешкаю тепер в дворі пана Еліота.

— Бакер поблїд легко на лици. — Зайферт? — повторив він — чи маю то уважати за нову оскорбу, що ви робите з мене і того грача приятелїв? Може ви мене бачили коли в тій коршмі над рікою, хоч я собі того навіть не пригадую, яким же правом можете ви того чоловіка називати моїм приятелем?

Гельмштедт зробив на то лиш великі очи. — Отже він таки тут з вами? — сказав він по хвили поволи. — Ви очевидно забули, що виїхали оба разом з Ню-Йорку? Вистане того, що я знаю, впрочім я готов вам служити кождої хвилї! Сказавши то, він повернув свого коня і пустив ся дальше, щоби здогонити свою товаришку, котра неспускаючи обох мужчин з ока, уїхала вже була спорий кусень дороги.

— А я була така весела нинї рано, та лихий надав, що ся стріча мусїла попсувати менї весь гумор — відозвала ся Олена, коли Гельмштедт їхав знов коло неї. — Я не знаю, що дома добачили всї на сїм чоловіцї, і тато і мама, а навіть Сара; не можу навіть того виповісти, що діє ся в менї, коли він вліпить в мене свої очи — иноді здає ся менї, що я та слаба мушка, котру паук замотує вже в свою паутину. І як би сама в собі знеохочена вдарила коня прутиком та пігнала дальше, але незадовго знову підождала на свого товарища. — Правда, що ви не будете з мене сьміяти ся? — відозвала ся она так щиро і з таким благаючим поглядом, що у Гельмштедта в серци розплило ся як сніг від сонця то пригнетаюче чувство, яке розбудило в нїм було его становище — я думаю, що ви в души не будете з мене сьміяти ся, що я супротив вас так поступаю?

— Говоріть лиш сьміло, панно Еліот, коли чуєте потребу виговорити ся — відповів Гельмштедт — і нехай вам здає ся, що то коло вас рідний брат, котрий задержить тайну; я то дуже добре розумію, що ви не маєте серця до сего чоловіка, знайдете в менї союзника бодай в тій не даючій ся описати відразї до него.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО
купує і продає
всякі ефекти і монети
по курсї деннім найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

4½% листи гіпотечні
5% листи гіпотечні преміовані
5% листи гіпотечні без премиї
4½% листи Тов. кредитового земс.
4½% листи Банку краєвого
4½% пожичку краєву галицку
4% пожичку пропінацийну галицку
5% „ „ буковиньску
4½% пожичку угорскої желїзної дороги державної
4½% пожичку пропінацийну угорску
4% угорскі Облигациї индемнізацийні,

котрі то папери контора вимїни Банку гіпотечного всегда купує і продає **по цінах найкористнїйших.**

Увага: Контора вимїни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цїнні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученєм коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 1

Добродійство для хорих
Карпацкі зела
по 20 кр.

дуже скуточні против **катарів, кашлїв, хроничн хороб легких** і т. д. Кождий хто пробував, неможе досить нахвалити ся знаменитого успіху моїх **правдивих зел.** Остерігаю, що фальшиві зела не мають мого навмисца. Славний бальсам на відмороженє.

Антика **СИДОРОВИЧА** в Коломиї

Карпацкі зела суть для мене единоким лїком и т. д.
F. Longchamps. Megyes (Семигород)

Ваші зела дуже скуточні.
Івазіцкий почтмайстер Цуцилів

Ihr. Karpathenthee wirkt vorzüglich.
Jos. Richter Wien Herrengasse 18

Ваші зела вилїчили мене зовсїм
Кароль Вальдер Львів ул. Гетьманьска.

7

Скрипки
Фортепяни
Пяніна
Гармонїя
Арістони
Метрономи
Цитри і т. п.

Склад і випожичальня. Цїни як найнизші, за готівку значний рабат. Множество листів з подякою за доставлені добрі, а дешеві інструменти **Желїзні каси огнетревалі** славної фабр. **Wiese** ого вичте ція фабричних **Праси до копіованя.**

А. СИДОРОВИЧ в Коломиї.

Бюро дневників і оголошень
Л. ПЛЬОНА
у Львові
улиця Кароля Людвика ч. 9.
приймає
абонамент на всї дневники
по цїнах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників
приймає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах оригінальних.
До
Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у“
може лише се бюро анонси приймати.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛЇЇ
поручає
найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванїчно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зелїза.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові
улиця Кароля Людвика число 9, приймає
абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.